

Nedēļa, kad tas notika

Tajā dienā, kad pasaule saņēma pirmo tālruņa zvanu no debesīm, Tesa Refertija izsaiņoja tējas maisiņu kārbu.

Drnnn!

Viņa neņēma vērā zvanu un centās iespiest nagus plastikātā.

Drnnn!

Viņa mēģināja iecirst rādītājpirkstu nelīdzenaļā malā.

Drnnn!

Beidzot, ieklūsusi iesaiņojumu, viņa to norāva un saņurcīja plaukstā. Viņa zināja, ka tālrūnis pieslēgsies atbildētājam, ja viņa nesatvers klausuli, iekams atskanēs vēl viens...

Drnnn...

– Hallo?

Par vēlu.

Ak, šī lieta, viņa nomurmināja. Viņa dzirdēja, ka uz virtuves letes noklikšķ atbildētājs un atskaņo ierakstīto ziņu.

– *Runā Tesa. Atstājiet savu vārdu un numuru. Es piezvanīšu, cik drīz varēšu. Paldies.*

Atskanēja īss signāls. Tesa saklausīja statisku troksni. Un tad.

– *Tē mamma... Man tev kaut kas jāšaka.*

Tesa pārtrauca elpot. Klausule izkrita viņai no rokas.

Viņas māte nomira pirms četriem gadiem.

Drnnn!

Otro zvanu tik tikko varēja sadzirdēt karstā strīda dēļ policijas iecirknī. Kāds no darbiniekiem loterijā bija laimējis 28 000 dolāru, un trīs policisti debatēja, ko iesākt ar tādu naudu.

- Jāsamaksā rēķini.
- Tieši to *nevajag* darīt.
- Laivu.
- Jāsamaksā rēķini.
- Tikai ne es.
- Laivu!

Drnnn!

Džeks Selerss, iecirkņa priekšnieks, kāpās atpakaļ sava mazā biroja virzienā. – Ja samaksā rēķinus, tūlīt uzrodas jauni rēķini, – viņš teica. Vīrieši turpināja strīdēties, bet viņš pacēla klausuli.

- Koldvoteras policija, runā Selerss.
- Statiska skaņa. Tad jauna vīrieša balss.
- *Tēt?... Te Robijs.*
- Pēkšņi Džeks vairs nedzirdēja pārējos vīriešus.
- Pie velna, kas tur ir?
- *Es esmu laimīgs, tēt. Neraizējies par mani, labi?*

Džeks juta, kā viņam savelkas vēders. Viņš iedomājās pēdējo reizi, kad bija redzējis dēlu, gludi noskuvušos, ar karavīra īso matu griezumu; kā viņš pazuda caur lidostas drošības zonu ceļā uz savu trešo norīkojumu.

Savu pēdējo norīkojumu.

- Tas nevari būt tu, – Džeks nočukstēja.

Brnnn!

Mācītājs Vorens noslaucīja siekalas no zoda. Viņš bija iesnaudies uz savas kušetes Cerību ražas baptistu baznīcā.

Brnnn!

– Nāku!

Viņš ar pūlēm piecēlās kājās. Baznīca bija ierīkojusi zvanu pie viņa biroja durvīm, jo astoņdesmit divu gadu vecumā viņam bija pasliktinājies dzirde.

Brnnn!

– Mācītāj, te Keterina Jelina. Lūdzu, pasteidzieties!

Viņš aizkliboja līdz durvīm un atvēra tās.

– Sveicināta, Ke...

Bet viņa jau bija padrāzusies viņam garām, mētelis pa pusei aizpogāts, rudie mati izspūruši, it kā viņa būtu izbēgusi no mājām. Viņa apsēdās uz kušetes, satraukta piecēlās, tad atkal apsēdās.

– Lūdzu, saprotiet, es neesmu jukusi.

– Nē, neesat, mīļā...

– Man zvanīja Diāna.

– Kas jums zvanīja?

– Diāna.

Vorenam iesmeldzās sirds.

– Jums zvanīja jūsu mirusī māsa?

– Šorīt es pacēlu telefona klausuli...

Viņa cieši satvēra rokassomiņu un sāka raudāt. Vorens iedomājās, vai viņam nevajadzētu kādu aicināt palīgā.

– Viņa teica, lai es neraizējoties, – Keterina izgrūda.

– Viņa sacīja, ka esot mierā.

– Tātad tas bija sapnis?

– Nē! Nē! Tas nebija sapnis! *Es runāju ar savu māsu!*
Pār sievietes vaigiem asaras plūda ātrāk, nekā viņa paguva tās noslaucīt.

– Mēs par to esam runājuši, mīļā...

– Es zinu, bet...

– Jums viņas pietrūkst...

– Jā...

– Un jūs esat satraukta.

– Nē, mācītāj! Viņa man teica, ka ir *debesīs*... Vai jūs nesaprotat?

Keterina pasmaidīja svētlaimīgu smaidu, tādu smaidu Vorens nekad agrāk nebija redzējis viņas sejā.

– Man ne no kā vairs nav bail, – viņa teica.

Drnnn.

Atskanēja drošības zvans, un smagi cietuma vārti aizslīdēja pa sliecēm. Gara auguma plecīgs vīrs, vārdā Salivans Hārdings, ar noliektu galvu gāja lēni, soli pa solim. Viņa sirds strauji sitās – nevis aiz satraukuma par atbrīvošanu, bet aiz bailēm, ka viņu kāds varētu aizvilkt atpakaļ.

Uz priekšu. Uz priekšu. Viņš nenovērsa skatienu no kurpju purngaliem. Vienīgi tad, kad pa grantēto ceļu sadzirdēja tuvojamies troksni – vieglus, ātrus soļus –, viņš pacēla acis.

Žils.

Viņa dēls.

Viņš juta divas mazas rokas apvijamies ap kājām, juta savas rokas iegrimstam zēna sprogaino matu ērkulī. Viņš redzēja savus vecākus – māti tumšzilā vējjakā, tēvu gaišbrūnā

uzvalkā. Viņu sejas sašķobījās, visiem apkampjoties. Diena bija drēgna un pelēka, iela lietū spīdēja. Vienīgi viņa sievas nebija klāt šajā brīdī, bet šķita, ka viņa tepat kaut kur ir.

Salivans gribēja teikt kaut ko dziļu, bet no viņa lūpām atskanēja tikai čuksts:

– Iesim.

Brīdi vēlāk viņu vieglā automašīna aizbrauca pa ceļu.

Tā bija diena, kad pasaule saņēma pirmo tālruņa zvanu no debesīm.

Tas, kas notika turpmāk, atkarīgs no tā, cik cieši jūs ticat.